

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

Ο ΤΟΤΟΣ

Ε το λερωμένο του μουτράκι, τὰ μάτια του ἀγένηστα μαυιά κ' αὐτὰ μικρὰ στρογγυλά ματάκια του, πού ἀδιόκριτα τὰ ἀνοιγόκλεινε, ξυλοῦσε σάν μιά μικρὴ ἀρχουδίτσα ποῦγε κατέβει στὴν κοιλιά τῆς Μαγκέλας.

Τὸν περισσότερο καιρὸ ζούσε στοὺς ἀγρούς, κλέβοντας τὰ φρούτα ἀπὸ τὰ δέντρα, μαζεύοντας βατόμουρα ἀπ' τοὺς φράχτες καὶ σηματοθεύοντας μὲ πέτρες τὶς γουστέρες, πού ξεπλωνόντουσαν στὸν ἥλιο μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Κάποτε ἔδραξε σπασμένες ἀναρθρες ἀγριοφωνώρες πού θύμιζαν γαργίσματα δεμένον σκύλου. Ὁ φτωχὸς Τοτός ἦτανε μοιγζός! Οἱ ληστές τοῦσαν κομῆ τὴ γλώσσα τότε πού γέλαγε τὴς γελάδες τοῦ κροῦν του.

Τὴς φύλαγε σὸ γιορδὸ βοσχοτόπι, σφριζόντας ἔξυγαστος μὲ τὸ καλαμένο πέρφορ του, ὅταν μιά μέρα παρουσιάστηκε ἄξαφνα πρὸς του ὁ κατετάν-Μαῦρος, ὁ ληστής, μὲ τοὺς συντρόφους του καὶ τὸ ἄρπαξε μιά γελάδα. Ὁ Τοτός φώναξε κ' εἶπε πὸς θὰ τοὺς μαρτυρήσῃ. Κι' ἐκεῖνοι τότε τὸν ἔπασαν καὶ τοῦσαν, μὲ τ' ἀλλάτῃ τὰς χεῖρας, τὴ γλώσσα.

— Πήγαινε τώρα νὰ μαρτυρήσῃς! τοῦ εἶπαν.

Ὁ Τοτός γύρισε σὸ στήτι τρελλίζοντας, σκούζοντας ἀπ' τοὺς φριχτοὺς πόνους, ἐνῶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀφθονο ἀπὸ τὸ στόμα του.

Τὸ πὸς ἐγλύτωσε ἦταν φαῖμα. Ὅμοιος τὸν ἄγριο καὶ βρομερὸ κατετάν-Μαῦρο, πάντα τὸν θιμάτανε. Κι' ὅταν μιά μέρα τὸν εἶδε σὸ δρόμο νὰ περνᾷ σιδεροδέσιμος καὶ περικιζλιμένος ἀπὸ χοροφύλακες, τοῦ σφριζε μιά λιθαριά σὸ κεφάλι, κ' ἐβριγε περιγελώντας τον.

Ἀργότερα ὁ μικρὸς μοιγζὸς ἄφησε τὴν ἡτέρα του στὴν κίτρινη καλόδα πῶταν χτισμένη κάτω ἀπὸ μιά βαλανιδιά, καὶ ἐπιτόλιτος, λερωμένος, κοινελιάρης, πενιπασμένος, ἀκοιλοῦσθες τοὺς ἀλῆτες συντρόφους του. Εἶχε γίνει καζός.

Ἄλλοτε ξεπλωνότανε στὸν ἥλιο κ' ἄλλοτε γριζε σάν ἄγριο, τρώγοντας σπαράγγια καὶ ζογοῦς, καὶ σκουτώνοντας τὶς πράσινες γουστέρες τοῦ κίμλου.

Ὅταν οἱ σύντροφοί του τὸν ἐπερίζαν, ἔσκουσε σάν ἀγριογοῦρονο διομριμένο ἀπὸ τοὺς σκύλους κ' ἐδάριζε ἀπ' τὴν ἀγανάκτησί του.

Μιά μέρα χτύπησε ἄσχημα ἕναν ἀπ' τοὺς συντρόφους του κ' ἀπὸ τότε οἱ ἄλλοι τὸν ἄφησαν ἥσυχο καὶ μόνωχο.

Ὅσοσο ἂν ἡ γλώσσα τοῦ μικροῦ μοιγζοῦ ἦταν λευρή, ἡ καρδιά του ὅμως ἦταν ἀτόγια, μεγάλη καὶ δυνατή. Καὶ τὴν καρδιά αὐτὴ ὁ Τοτός τὴν εἶχε ὀλόκληρη ἀφιερωμένη στὴ Νίνα. Ἄγαποῦσε τὴν ὡμορφὴ καὶ γλυκερά Νίνα, μιά κοπέλλα ἀδύνατη, μὲ πολὴ μεγάλα μάτια καὶ πρόσωπο στολισμένο ἀπὸ φασίδες. Τὰ μαλλιά τῆς ἔφεταν ξανθὰ σὸ μέτωπό τῆς, σάν χρυσόχρωμο λινάρι...

Πρώτη φορὰ τὴν εἶχε ἰδῆ στὴ γέφυρα τοῦ Σάν Ρόζκο: Ἡ Νίνα, μαξιμένη σὲ μὴ γονά, ἔτρωγε ἕνα κομματι φρού, κ' ὁ Τοτός, πού πεινούσε πολὴ, τὴ ζύγωσε καὶ τὴν κάτταξε μελαγχολικά.

— Θέλεις; τοῦ εἶπε τὸ χορῖσι, σηκώνοντας τὰ μεγάλα λιμπερά μάτια τῆς ποῦσιασαν μὲ τὸ φθινοπορινὸ οὐρανὸ. Θέλεις λίγο; Ἐγὼ ἄλλο ἕνα κομματι.

Ὁ Τοτός ζύγωσε χαμογελώντας καὶ τὸ πήρε. Ἐτρώγαν κ' οἱ δύο, χωρὶς νὰ μιλοῦν. Κάπου-κάπου μόνον κοιτάζόντουσαν καὶ χαμογελοῦσαν.

— Ἀπὸ πού εἶσαι; τὸν ρώτησε ἡ Νίνα.

— Ἐκεῖνος μὲ νοῦστα τῆς ἔδειξε πὸς δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ κ' ἀνοῦγοντας τὸ στόμα του ἄφησε νὰ φανῆ ἡ μαυρισμένη οὐλή τῆς κερμμένης γλώσσας του. Ἡ κόρη ἄφρισε ἄλλοῦ τὸ κεφάλι τῆς μ' ἀποτοπισαρό. Μὰ ὁ Τοτός ἔπασε ἔλαφρά τὸ χέρι τῆς, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, σάν νάθελε νὰ τῆς πῇ:

— Μὴν κάνης ἔτσι... Μὴ μ' ἀφίγης κ' ἐσύ... Εἶμαι καλός... Γινοῦ κ' ἐσὺ καλή...

Κι' ἀπὸ τὸ στόμα του βγήκε ἕνας παράξενος ἦχος, ποῦσανε τὴν

κόρη ν' ἀνατριχιάσῃ

Ἡ δυστυχία ὅμως ἐνόησε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸ καθημερινὸ ἀντέκρουμα τῶν ἰδίων σκληρῶν προβλημάτων, τοὺς κίνει σιγά-σιγά νὰ ἐμπιστευοῦνται ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἔτσι ὁ Τοτός κ' ἡ Νίνα ἔβαν γίνε ἕνα καλὸ φίλοι καὶ ζούσαν μαζί, σάν ἀδελφοί.

Καθόντουσαν ὄρες ὀλόκληρες στὸν ἥλιο.

Ὁ Τοτός ἀνομιλοῦσε τὸ κεφάλι του στὰ γόνατα τῆς Νίνας καὶ μαζεύανε τὰ μάτια του σάν γάτα πού χαϊδεύεται ἀπὸ μικρὰ χεράκια χορῖσιου. Κι' ἐκείνη τοῦ διηγόταν τότε τὶς ἱστορίες τοῦ Μάγου καὶ τῆς Βασιλοπούλας.

— Ἦτανε μιά φορὰ ἕνας Βασιλῆας ποῦγε τρεῖς κόρες. Τὴν πὸ μικρὴ τὴ λέγανε Στελλίνα. Εἶχε χρυσὰ μαλλιά καὶ μάτια διαμαντένια κ' ὅταν τὴ βλέπαν νὰ περνᾷ ἔλεγαν: «—Νά, ἡ Παναγία!» Κι' ἐγρονάιζαν ὅλοι μπρὸς τῆς...

Ἡ μιά μέρα ἐπὶ ποῦσε λουλούδια μὲσ' στὸν κήπο τῆς ἡ Στελλίνα, εἶδε ἕναν ὄμορφο ποταγάλω πράσινο ἀπάνω σ' ἕν' ἀνθισμένο δέντρο...

Ἔτσι ναυοικισμένος ὁ Τοτός ἀπ' τὴν χαρμενικὴ φωνὴ τῆς φίλης του, ἀποκοιμήτανε καὶ σ' ὄνειρό του ἔβλεπε τὴ Στελλίνα.

Τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Νίνας ἔβγαναν τώρα σιγανά, πηνύμια καὶ λίγο-λίγο ἔδωσαν.

Κι' ὁ ἥλιος ἀργάκιζε τὸ δάσος μὲ μιά ξεστή ἄχνα φωτός.

Ἔτσι περνοῦσαν τὰ δύο φτωχὰ παιδιά. Μοιραζόντουσαν τὶς ἐλεημοσύνες, κοιμόντουσαν πάνω στὴ γλῶσσι ἢ μὲσ' ἰσόχουμι καὶ τρέχανε στὴν ἔξοχὴ ἀνάμεισ' ἀπ' τ' ἡμέλια, τὰ πλοῖσια σὲ σταφύλια, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ τοὺς πετόχη καμιά τοικερά χωρικοῦ.

Ὁ Τοτός ἦταν εὐτυχής. Καμιά φορὰ ἄρπαξε τὴ μικροῦλιὰ του στοὺς ὄμοιους του, κ' ἔτρεχε σάν τρελλός, πηδώντας λόσκουζος καὶ ποτάμια, ὥσπου σκεῖσταν κάτω ἀπὸ κανένα δέντρο, ἢ ἀνάμεισιν σὲ κανένα καλαμώνα. Τότε γελούσαν καὶ ξεφώνιζαν κ' οἱ δύο σάν σπουρηγία.

Ἡ Νίνα φλαφοῦσε καὶ γελούσε πὸ πολὺ. Μὰ ὅταν καμιά φορὰ τῶτανε νὰ ἰδῆ τὴν μαυρισμένη γλώσσα τοῦ συντρόφου τῆς νὰ κοιμῆται ἀνήσχητα μὲσιν στὸ ἀνομιγμένο του τὸ στόμα, ἀισθάνονταν τὴν ἀηδία τῆς φριχῆς νὰ περνᾷ ὡς τὰ κόκαλά τῆς. Πολλές φορὲς τὸ κατὰλάβαινε αὐτὸ κ' ἔκεινος καὶ τότε ὅλη τὴν ἡμέρα ἦταν λυπημένος, πολὺ λυπημένος...

Πόσο γλυκὸς ἦτανε ὁ Ὀχτόβρης! Τὰ μενεξεδένια βουνὰ λογαριζόντουσαν καθάρὰ σὸ ἀσημένιο φόντο τ' οὐρανοῦ. Ἡ Νίνα κοιμόταν κ' ὁ Τοτός καθόταν κοντὰ τῆς καὶ τὴν κοιτοῦσε μὲ στοργή. Πόσο ὄμορφοτερος φανόταν ὁ κόσμος ἀνάμεισιν ἀπὸ τὰ καλάμια καὶ τὰ κλαδιά τῆς ἔλης!

Ὁ Τοτός σὺλλογοῦσταν... Ἐνας Θεὸς τὸ ξέρε, τί παράξενα πράγματα θὰ συλλογοῦσταν. Ἴσως τὴ Στελλίνα, ἴσως τὸν κατετάν Μαῦρο, ἴσως καὶ τὴν κίτρινη καλόδα ποῦγε χτισμένη κάτω ἀπὸ μιά βαλανιδιά. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν καλόδα, βέβαια, θὰ κάθεται μιά γρηὰ γυναίκα, ἡ μάνα του, μὲ τὰ χεῖρα κλειδοπιμένα γύρω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς καὶ θὰ σπογοιμοιμοῦξῃ κάποιο μοιρολόγι γιὰ τὸ χαμένο παιδί τῆς... Ἐνας Θεὸς μόνωχα ξέρε, τί σὺλλογοῦσταν ὁ μικρὸς μοιγζός...

Ἐνα χωριατάτικο ἀπομεισόμερο τοῦ Νοέμβου ὁ Τοτός κ' ἡ Νίνα βρισκόντουσαν κάτω ἀπ' τὸ γεφύρι τοῦ Σάν Ρόζκο. Μέσιν στὴν ξανθὴ διαγῆμα τοῦ φθινοπορινοῦ οὐρανοῦ χτυποῦσαν ἡ χαμπεῖνες βλες μὲν κ' ὁ ἀζὸς τοὺς ἀνακατεῖσταν μὲ τὸ θόρυβο τῶν γύρω δρόμων.

Οἱ δύο μικροὶ ἦσαν μόνου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἀνοιγόταν ὁ μακρὸς δρόμος κ' ἀπ' τὸ ἄλλο ἀπλωνόντουσαν οἱ ὄρησμένοι κίμποι.

Ὁ Τοτός ἐπάτταξε τὸν ἀνθισμένο κήπο πού κρεμόταν ἀπὸ τὴν οἰκίαν κάποιου τοῖγου.

— Ἐξέγειται ὁ γεμῶνας! εἶπε ἡ Νίνα σκεφτικῆ, κοιτάζοντας τὰ μινὰ πόδια τῆς... Τὸ γιόνι θάφει νὰ σκεπασθῇ τὴ γῆ... Καὶ δὲν ἔχουμε σπῆτι, δὲν ἔχουμε φροτιά... Ἀλήθεια, ἡ μητέρα σου ἔχει πεθάνει, Τοτός!

Ἐκεῖνος ἔγειρε τὸ κεφάλι σὸ στήθος του. Ἐγὼτερα τὸ ξανασηύρωσε καὶ τὰ λιμπερά του μάτια χαρφρόθησαν στὸν ἀτελείστω δοῖ-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

ΙΑ κινηματογραφική εξαίρεση που λειτουργεί με Έβραϊκά κεφάλαια άρχισε να γράφει τον «Περιτλανώμενο, Ιουδαίος», το όποιο οι διάλογοι θα γίνουν και στην Έβραϊκή γλώσσα. Στην ταινία αυτή πρωταγωνιστεί ο 'Ιακώβ Μπέν'Αμ, 'Οστόσο δεν πρόκειται, όπως θα μπορούσε να ειπωθεί από τον τίτλο της ταινίας, περί κινηματογραφικής του διανοήνου μυστηρίου του Εβραίου Σήη.

Η ταινία του νέου αυτού «Περιτλανώμενου Ιουδαίου», γυρίστηκε, φαίνεται, για παραγωνδιστικούς σκοπούς, είνε δηλαδή ένα είδος κινηματογραφικού ρεπορτάζ για την κατάσταση των Έβραίων, ιδίως στη Γερμανία, μετά τους Χιτλερικούς διωγμούς.

Νά και κάτι το άπιστευτο.

Μεταξύ των άστερων του Χόλλυγουντ είνε πολλοί—και μεταξύ των μεγαλύτερων μάλιστα—που δέν έβγρναν πάρα πέρα απ' την φιλιππική αυτή και δέν έχουν ιδιή ούτε τη Νέα 'Υόρκη. Ένας απ' τους άβγατους αυτούς άστερες είνε και ο Λέιν 'Αϊρες που εργάζεται χρόνια και χρόνια στόν κινηματογράφο και μόλις πρό όλίγων ημερών έπληξε να ιδιή τη Νέα 'Υόρκη.

Η έντυπώσεις του απ' τό ταξείδι αυτό, καθώς είνε, δέν είνε και πολύ καλές. Έβγρσε ζωοστομαρισμένος από τό έστιατόριο της Νέας 'Υόρκης, έπι πόνον δέ του έπόνεσε, λέει, ο λαμπρός καθώς κίτταξε να διακρίνη λίγον σίκα να ανάμεσα στούς θεώρατους ούρανοξίτες...

Η Ζοκελίν Φρανσέλ που παίζει

— Δέν πέθανε, λοιπόν; Σέ περιμένει; Ξαναώθησε ή Νίνα.

Ο Τοτός κόνησε τό κεφάλι του, σάν νάθελε να πη: αναι. Έπειτα μ' άλλα σχήματα προσπάθησε να της πη: «Πάμε εκεί κάτω στη μητέρα μου; Έκει θα βρούμε γάλα, ψωμί και φωτιά...»

Ξάνησαν γεμάτοι ελπίδες.

Περπατούσαν, περπατούσαν όλενα... Πανούσαν και δέν εβρουσαν τόσο συχνά βλαστήρια. Τη νύχτα κοιμόντουσαν στην πλάτη κανενός σταύλου ή στην κορυφή κανενός δέντρου.

Η Νίνα υπέφερε περισσότερο. Είχε αδυνατία πολύ, τό χέλι της, είχαν γίνει κίτρινα, τό μάτια της ήταν σβουσιμένα. Τά πόδια της πρσιάνε και ματωμένα. Όταν την κτύπησε ο Τοτός αιδανόταν την καρδιά του να σχίζεται απ' τον πόνο. Της ελχε ρίζει στις πλάτες τό πάχρη τρυτημένο πανωφόρι του και άνορετό διάστημα τή σήκωνε στούς ώμους του. Κι' ο ούρανος όλοένα βούρλωνε και κρεμούσε πάνω τους τις μαυρές άπειλές του. Τη νύχτα τό κρύο ήταν τσουχτερό κι' έβγαζε ως τό μεδοσίλι των κοκάλων.

Ένα βράδι, ύστερα από πολλώρες περιπλανήσεις, τό δυό παιδιά βρήκαν σ' ένα έρημικό μέρος. Κανένα σπίτι δέν βρισκόταν εκεί κοντά, ποθενά στόν όρίζοντα δέν ξεχώριζε καπνός. Κρία, σταχτιά σύννεφα ελχαν φωνιάσεις τόν ούρανο και πριν ή νύχτα πέσει για καλά, άγριος βορράς έξέσπασε, πνύσσοντας τό χιόνι του πάνω στη γη.

Μά πόνιν χαράζει ακόμα ή μέρα, ο μουγκός πήρε τη φίλη του στην πλάτη του και προχωρούσε μέσ' στό χιόνι. Η καρδιά της χτυπούσε ζωντά στη δική του, μιά ο χτύπος της σιπόε δυο κι' αδυνατίζε.

Ύστερα από λίγο ο μουγκός δέν άνοιγε πειά τίποτα... τίποτα! Μόνο τά μικρά λιγά γερνάκια της σφιγγανε τό λαμπρό του κρύα κι' ασάλευτα και τό κεφάλι της ελχε γύριε βαθ και παγωμένο.

Ο μικρός άρπασε μιά κροανή πόνο, σάν να ελχε σπάσει κάτι ξαγνά μέσα στό στήθος του και σφιγγοντας πιά δυνατά τό πεθεμένο κορμί της κοπέλλας, προχώρησε μέσα στό μάνιασμα των στοιχίων.

Μά σε λίγο δέν βαστούσε πειά. Έπεσε ιπρούμματα με τό πτώμα της φίλης του στην πλάτη του. Και τό χιόνι έπεφτε τώρα πιά βασισταλά, έπεφτε νεκρικά, σάν νάθελε να τους σκεπάσει τό γρηγορότερο!..

μαζί με τον Μωρίς Σεβαλλίε και που βρίσκεται τώρα μαζί του στο Παρίσι, περιέγραψαν ως έξης τη Νέα 'Υόρκη στους δημοσιογράφους που την έρώτησαν για τις έντυπώσεις της απ' την άμερικανική μεγαλοποιία:

— Η Νέα 'Υόρκη είνε μιά μεγάλη και όμορμη πόλις, της όποιος όμως οι κάτοικοι πόνουν υπερβολικά...

Με τό δεικνο τους όμας οι άνθρωποι. Ύστερ' από τόσα χρόνια έξηγούσας που απαγορευόντουσαν τα όνομαστικά όδη κατά, βέχουν τόση δίψα!..

Ο Σαρλό συνεχίζει τό ταξείδι του μέλιτος με τη νέα του σύζυγο Πολέτ Γροντάρ. Κι' όλο τό Χόλλυγουντ άσπεί, βλέποντας τόν Τσαρλό Τσάβλιν έντυχιμένο. Γιατί, μ' όλο που είνε ο ένδοξότερος ήθοσιός του κόσμου και πλουσιώτατος, δέν έγνώρισεν ως τώρα την πραγματική έντιμία. Παντρεύτηκε τόσες φορές ως τώρα, όλλα και μιά σύζυγός του δέν τον έκανε έντυχιμένο και τις έχούσε την μιά μετά την άλλη. Την βρήκε άραγε τώρα την πολυπόθητη έντιμία στό γάμο του με την Ξανθή Πολέτ Γροντάρ; Έτσι λέει τούλάχιστον. Άλλα ο φίλος του αμειβάλλουν πού αν θα διακρίση αυτή ή έντιμία του Σαρλό, έβροντας πως τού είνε αδύνατο να ύποταχθή στό δικαίω τό γάμου, όσον όμοιά κι' όσα γρηγοταχά κι' αν είνε ή σύζυγός του.

Φαίνεται όμως πως ή Πολέτ Γροντάρ, παίρνοντας άπόφασι πειά τόν καλλιτεχνικό υποκριτικό του Σαρλό, συμφωνούσαν με τό γούστα του Κ' έτσι, ή Τσαρλό Τσάβλιν, τούλάχιστο για την ώρα, έχε θελαποθή από τη μελαγχολία και τη μισανθρώπια του, βγαίνει στόν κόσμο, πηγαίνει στις θεατρικές πρώτες, δίνει δεξιώσεις, έργει... κοσμοεικά.

Για τη γυναίκα του ο κουτσομπολιόδες του Χόλλυγουντ δέν καταρθώσαν, λέγοντας, όμοια να μάθουν πολλά πράγματα. Έβρον μόνο πως είνε είκοσι δυό χρονών, ότι γεννήθηκε στη Νέα 'Υόρκη, από έπισορη οικογένεια, ότι έχει ή ίδια άρεστή περιουσία, ότι πέρονε έπισορη τό διαζύγιό της από τόν Έντγκαρ Γροντάρ, πλούσιο γαιοκτήμονα της Καλιφορνιας, ότι έπαιξε πρώτα σε μωδικό-χαλά ή χορεύτρια... Μά τί άλλο περισσότερο ήθελαν να έβρουν οι κουτσομπολιόδες του Χόλλυγουντ;

Τι παλιόγλωσσες!.. Τι παλιόγλωσσες!

Η κρίσις του κινηματογράφου έχει τρομάξει τους άστερες του Χόλλυγουντ, γινούσας κι' άπιστες. Μ' όλη τη δόξα και τό πλούτη τους φοβούνται μήπως αποχτήσουν και περσιόνουν ήμερες δυστυχίας. Κάνουν λοιπόν όικονομίες, βάζοντας στην πλάτη λεπτά. Τό περιεργό δέ είνε σχετικάς προς τη φτώχεια τη φοβούνται κι' ένεινι που έχουν οικογενειακή περιουσία, όπως ή Καρλό Λουιζάρετ που κληρονόμησε μιά γιαγιά της, ο Γουίλλιαμ Πόργουελ κι' άλλοι πολλοί.

Οι πού... άφοβοι είνε ακριβώς, όσοι έγεννήθηκαν στη φτώχεια. Ένε παλιά τους... γνωριμία και την έχουν συντησει.

«Παλιά τους» τέχνη κόσμονο β που λέει κι' ή παροιμία

Την έβδομάδα που πέρασεν άνεχώρησεν από τη Γαλλία για τό Χόλλυγουντ ή Μάρλεν Ντηπτιζ με την κορυφή της. Ο Άντρος της Ρεϊντόλερ Σίμπερ βιαιε στο Παρίσι για δουλειές του. Έτσι λέει ή Μάρλεν... Άλλα τό κουτσομπολιό παίρνει και δίνει γύρω από τό χορσίον αϊτόν.

Με τό ίδιο βατόρι ταξιδεύει, γυρίζοντας στό Χόλλυγουντ, και ή Σιλβία Σίντνεϊ.

Ο Μωρίς Σεβαλλίε, που πριν γινή ένδοξος άστήρ του μωδικό-χαλά και του κινηματογράφου, έπέφρασεν από φτώχεια και φτωχτή δυστυχία, τώρα πειά έχει την ιδιοτροπία να μη φορηά δούτεση σφοδρά τό ψάθος του. Άγοράζει λοιπόν 365 ψάθημα τό χρόνο, κι' όταν ο χρόνος είνε δισκοπός 366!

Τά μεταγεμισμένα ψάθημα — δλοκαινούργια άφούα — τ' αγοράζει ένας καταστήματάρχης και τό μεταπολεί σε υπερβολική τιμή, γιατί βρίζονται πολλοί που πληρώνουν δυα-δυα για να φορέσουν τό ψάθημα που ασταγειόστρες ο Σεβαλλίε!..

Τι κάτοικος κόσμος!..

Ο διάσημος ήθοσιός του κινηματογράφου 'Εμιλ Γιάνινγκς σε δύο ρόλους του. (Σκίτσο 'Αμερικανικού περιοδικού)